

Avundsjuka, moraliska prövningar och försoning – berättelse om Yusuf

Hat, avundsjuka och religiös integritet i berättelsen om Yusuf

Berättelsen om profeten **Yusuf (Josef)** i Koranen (sura 12, *Yusuf*) är en av de mest psykologiskt och teologiskt rika narrativen i den islamiska traditionen. Den förenar teman om avundsjuka, svek, prövning, moralisk integritet och försoning, och fungerar som en pedagogisk modell för hur människan kan möta livets svårigheter med tro och tålamod.

Yusufs bröder drivs av en stark avundsjuka inför den kärlek som deras far Ya‘qub (Jakob) visar honom. Denna känsla övergår i hat och leder till konspiration:

“Döda Yusuf eller kasta honom bort i landet, så att er fars uppmärksamhet helt tillfaller er” (12:9).

Avundsjukan förvränger deras moraliska kompass och får dem att överväga mord. Men istället för att döda honom kastar de honom i en brunn, där han senare räddas av en karavan. Brunnen blir en symbol för

Avundsjuka, moraliska prövningar och försoning – berättelse om Yusuf

både fara och gudomlig räddning – en plats där barndomens trygghet förloras men där vägen mot profetisk mognad tar sin början.

En annan central episod i berättelsen är Yusufs möte med kvinnans frestelse i Egypten. När han vuxit upp och fått förtroende i sin herres hus, försöker dennes hustru förföra honom. Koranen återger:

“Hon som han bodde hos sökte förföra honom, och stängde dörrarna och sade: ‘Kom till mig!’ Men han sade: ‘Må Gud skydda mig! Han är min Herre, som har gett mig en god ställning. De orättfärdiga skall aldrig lyckas’” (12:23).

Här framträder Yusufs starka religiösa integritet: han avvisar otukt och håller fast vid sin tro, trots att situationen kunde ha lett till både njutning och social vinning. Denna episod visar att hans moraliska styrka inte bara ligger i tålamod inför brödernas svek, utan också i att stå emot frestelser som hotar hans religiösa renhet.

När Yusuf senare upphöjs till en position av makt i Egypten, möter han åter sina bröder. Trots deras tidigare svek väljer han förlåtelse framför hämnd. Han säger:

“Ingen förebråelse skall i dag drabba er. Må Gud förlåta er! Han är den mest barmhärtige av de barmhärtiga” (12:92).

Denna vers markerar berättelsens moraliska höjdpunkt: Yusuf visar att sann storhet ligger i försoning och barmhärtighet, inte i maktutövning eller hämnd.

Språkligt och retoriskt är sura Yusuf uppbyggd som en dramatisk narrativ med tydliga kontraster: brödernas hat kontra Yusufs kärlek, brunnen kontra palatset, frestelsen kontra religiös integritet, svek kontra förlåtelse. Teologiskt belyser berättelsen hur mänskliga känslor som avundsjuka kan leda till destruktiva handlingar, men också hur gudomlig vägledning kan omvandla tragedi till moralisk triumf.

Sammanfattningsvis visar berättelsen om Yusuf att även de djupaste sår som orsakas av hat och avundsjuka kan helas genom förlåtelse, och att den som håller fast vid sin religion och moral kan övervinna både yttre svek och inre frestelser. Yusuf blir därmed en förebild för troende: en

Avundsjuka, moraliska prövningar och försoning – berättelse om Yusuf

profet som förenar tålamod, renhet och barmhärtighet i sin livshållning.

[KAPITEL 12](#)

«[TAFSIR AV Kapitel 105, al-Fil ~ Elefanten](#)

[Husets helgd och regler för tillträde i islam»](#)

- [Bilal testar](#)
- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummah](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)